

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa E. S.

przeciwko Zespołowi Szkół w J.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt VII Pa .../16,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 grudnia 2016 r., sygn. akt VII Pa .../16 Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa E.S. przeciwko Zespołowi Szkół w J. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego z 23 maja 2016 r., sygn. akt VI P .../15, w którym to Sąd pierwszej instancji uwzględnił powództwo i przywrócił powódkę do pracy u pozwanego, zasądzając na jej rzecz również wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

W sprawie ustalono, że Powódka E.S. była zatrudniona początkowo w Szkole Podstawowej w J. na stanowisku referenta, na podstawie umowy o pracę na

zastępstwo na czas określony od dnia 1 września 2005 r. do dnia 30 czerwca 2006 r. na 1/4 etatu. Następnie powódka zawarła już z Zespołem Szkół w J. kolejną umowę o pracę na stanowisku referenta na czas określony od dnia 1 września 2006 r. do dnia 31 sierpnia 2007 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, zaś od dnia 1 września 2007 r. powódka miała umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku sekretarki. Z dniem 1 września 2010 r. powódce zostało zmienione stanowisko na nauczyciela oddziału zerowego na okres od 1 września 2010 r. do 31 sierpnia 2011 r. Od dnia 1 września 2011 r. powódka zajmowała stanowisko nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej, na czas nieokreślony. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wynosi 3.353,80 zł brutto.

Powódka ukończyła studia podyplomowe „E-nauczyciel - reinżynieria kompetencji”, które to studia uprawniały ją do nauczania przedmiotu „Technologia informacyjna” oraz „Informatyka”. Aktem nadania stopnia awansu zawodowego z dnia 1 września 2010 r. powódce został nadany stopień nauczyciela kontraktowego.

W dniu 22 maja 2015 r. powódce zostało wręczone wypowiedzenie umowy o pracę. W uzasadnieniu wypowiedzenia pracodawca wskazał jako przyczynę zmiany organizacyjne w Zespole Szkół w J. polegające na zmniejszeniu liczby oddziałów w szkole, powodujące brak możliwości dalszego zatrudniania powódki na stanowisku nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej. Powódka otrzymała pozytywną ocenę dorobku zawodowego za okres od 1 września 2012 r. do 31 sierpnia 2015 r.

Ustalono również, że w roku szkolnym 2014/2015 powódka E.S. miała wychowawstwo oddziału 0a (zerówka) - w ramach tego wychowawstwa prowadziła 25 godzin zajęć z edukacji wczesnoszkolnej, określonych w arkuszu organizacyjnym jako obowiązki nauczyciela dzieci 6-letnich w przedszkolu, z czego 22 godziny były godzinami pełnego wymiaru, zaś 3 godziny to godziny ponadwymiarowe. W roku szkolnym 2014/2015 były łącznie dwie klasy zerowe, wychowawstwo drugiej z klas (klasa 0b) objęła A. S., jednak 25 godzin edukacji wczesnoszkolnej prowadziła w tej klasie M. M., A. S. miała bowiem urlop dla poratowania zdrowia. W roku szkolnym 2014/2015 było również 26 godzin w świetlicy, z których 10 godzin przydzielono J. O., która oprócz tego prowadziła jeszcze tylko zajęcia pozalekcyjne, zaś 16 godzin przydzielono E. R., która oprócz

światlicy nie prowadziła żadnych innych zajęć, oprócz dodatkowych dwóch godzin zajęć pozalekcyjnych wynikających z Karty Nauczyciela. M. K. z kolei miała przydzielone łącznie 5 godzin - 4 godziny historii i społeczeństwa oraz jedną godzinę wychowawczą, prowadziła ona także 6 godzin zajęć korekcyjno - kompensacyjnych.

Z kolei w roku szkolnym 2015/2016 klasa, której powódka była wychowawcą, stała się klasą 1a w Szkole Podstawowej, zaś wychowawstwo tej klasy objęła M. K., której przydzielono 12 godzin edukacji wczesnoszkolnej oraz 1 godzinę edukacji plastycznej. Jednocześnie M. K. jest wicedyrektorem pozwanego Zespołu Szkół, co zmniejsza jej godziny etatowe. W roku szkolnym 2015/2016 w wyniku przejęcia przez nią tych 13 godzin zajęć, M. K. ma 6 godzin zajęć ponadwymiarowych. E. R. z kolei przydzielono wszystkie 26 godzin w świetlicy. Wychowawstwo klasy 1b w Szkole Podstawowej objęła z kolei S.R.

W roku szkolnym 2014/2015 w pozwanym Zespole Szkół były łącznie 23 oddziały (klasy), zaś w roku szkolnym 2015/2016 było ich 22 - zmniejszeniu o jedną klasę uległa liczba oddziałów w gimnazjum.

Zarówno w roku szkolnym 2014/2015 jak i w roku szkolnym 2015/2016 liczba godzin przewidzianych dla uczniów klas pierwszych szkoły podstawowej wynosiła łącznie 22 godziny - 12 godzin edukacji wczesnoszkolnej, 1 godzina edukacji plastycznej, 1 godzina edukacji muzycznej, 2 godziny języka angielskiego, 2 godziny religii, 3 godziny wychowania fizycznego oraz jedna godzina informatyki (zajęć komputerowych).

Powódka w rozmowie z dyrektorem szkoły wskazywała, że może objąć także godziny w świetlicy, jeśli nie ma dla niej godzin zajęć z edukacji wczesnoszkolnej, jednak dyrektor się na to nie zgodził. Według stanu na maj 2015 r. wszystkie zajęcia w świetlicy miała prowadzić E. R., która jednak ostatecznie od dnia 1 września 2015 r. odeszła z pracy - o jej odejściu z pracy dyrektor pozwanego nie miała wiedzy w momencie wręczania powódce wypowiedzenia.

Powódka w zakresie kryteriów wyboru nauczyciela do zwolnienia była porównywana z dziewięcioma innymi nauczycielami, ale w ramach doboru do zwolnienia dyrektor nie brała jednak pod uwagę: P. S., E. R. i Z. S. Dyrektor na spotkaniu w marcu 2015 r. oznajmiła, że nie ma opracowanych takich kryteriów.

Powódka nie prowadziła zajęć w gimnazjum, zaś w szkole podstawowej nie zostały zlikwidowane żadne oddziały. Powódka mogła prowadzić zajęcia z edukacji wczesnoszkolnej, a także zajęcia z plastyki, muzyki, czy wychowania fizycznego w klasach I-III szkoły podstawowej, czyli w klasach, które obejmuje edukacja wczesnoszkolna. Powódka ma także kwalifikacje do prowadzenia zajęć z informatyki.

Sąd Okręgowy podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Sąd odwoławczy ocenił, że apelacja strony pozwanej jest niezasadna i jako taka powinna podlegać oddaleniu. Zdaniem Sądu drugiej instancji dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego była prawidłowa. Zarzuty pozwanego zaś sprowadzały się w istocie do polemiki ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd. Apelujący przeciwstawił ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Dalej Sąd drugiej instancji ocenił, że przyczyna podana przez pozwanego w wypowiedzeniu nie była usprawiedliwiona arkuszem organizacji Zespołu Szkół na rok szkolny 2015/2016, bowiem zmiany organizacyjne wprowadzone w pozwanym Zespole Szkół nie spowodowały niemożliwości dalszego zatrudniania powódki. Tym samym nie było także zasadne powoływanie się na dyspozycję art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy - Karta Nauczyciela, regulacja ta dotyczy bowiem sytuacji, gdy dyrektor szkoły nie jest w stanie zapewnić nauczycielowi etatu - w tej zaś sprawie istniały możliwości skompletowania pełnego etatu dla powódki, pozwany zaś nie wyjaśnił dlaczego z tych możliwości nie skorzystał, co zostało szczegółowo wykazane przez Sąd Rejonowy zarówno co do liczby godzin jak też konkretnych osób zatrudnionych w Zespole, ich stażu pracy, wykształcenia i kompetencji. Skoro powódka miała kwalifikacje do prowadzenia zajęć z edukacji muzycznej i edukacji plastycznej dla uczniów pierwszych klas szkoły podstawowej, zaś A.Ś. otrzymała 4 godziny zajęć właśnie z edukacji muzycznej i edukacji plastycznej, mając jednocześnie w roku szkolnym 2015/2016 5 godzin ponadwymiarowych - istniała więc możliwość przesunięcia 4 godzin zajęć od A. Ś. do powódki.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko, że dyrektor pozwanego Zespołu powinien przeprowadzić analizę kryteriów doboru nauczycieli do zwolnienia uznając

taką potrzebę w obliczu zmian organizacyjnych, które uniemożliwiały zatrudnienie wszystkich nauczycieli na dotychczasowych etatach i dotychczasową liczbą godzin pensum. Ponadto, pozwany powinien dokonać rzetelnej analizy kryterium stażu pracy oraz rodzaju nawiązanego stosunku pracy odnosząc te kryteria także do nauczycieli, którzy otrzymali godziny zajęć, a które mogłaby realizować powódka. Ma to zwłaszcza odniesienie do P. S., która podobnie jak powódka jest nauczycielem kontraktowym tak samo jak powódka, nie ma jednak wykształcenia wyższego jak powódka, która ukończyła studia magisterskie (P. S. jedynie licencjackie). Jak wynika z arkusza organizacji w Zespole na rok szkolny 2015/2016 (co prawidłowo zanalizował Sąd Rejonowy) istniała jednak możliwość zapewnienia powódce pełnego wymiaru - 18 godzin zajęć w taki sposób, że powódka objęłaby 4 godziny zajęć z edukacji muzycznej i plastycznej, 8 godzin zajęć z informatyki oraz 6 godzin zajęć w ramach edukacji wczesnoszkolnej, które stanowiły zajęcia ponadwymiarowe dla M. K. Powódka mogła również otrzymać 10 godzin na świetlicy.

Sąd Okręgowy wskazał, że dyrektor Zespołu Szkół ma kompetencje do określania, który z nauczycieli Zespołu (jako całości) otrzyma konkretną liczbę godzin i z jakiego przedmiotu nauczania, jednakże nie może to być decyzja arbitralna oparta na przesłankach pozamerytorycznych, co zdaje się wynikać z apelacji w zakresie kwestionowania zasadności przywrócenia powódki do pracy jako niecelowego z uwagi na utratę zaufania do powódki.

W ocenie Sądu drugiej instancji, w toku postępowania nie zostały wykazane przesłanki z art. 45 § 2 k.p., które uniemożliwiłyby przywrócenie powódki do pracy lub wskazywałyby na niecelowość tego przywrócenia. Z materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd Rejonowy nie wynika ponadto, aby powódka i dyrektor Zespołu Szkół byli ze sobą silnie skonfliktowani. Zdaniem Sądu brak było podstaw do uznania, że powódka po powrocie do pracy nie będzie skłonna wykonywać poleceń służbowych oraz nie będzie sumiennie wykonywać swoich obowiązków. Takie działania lub zaniechania powódki mogą przecież być ocenione w świetle przyczyn uzasadnionego rozwiązania umowy o pracę.

Odnosnie zarzutu dotyczącego oddalenia na rozprawie w dniu 9 maja 2016 r. wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków M. P. i A. M. Sąd

Okręgowy zważył, że nie świadczy o konieczności takiego wniosku jedynie fakt sformułowania tezy dowodowej oraz okoliczności na jakie mieliby ci świadkowie zeznawać. Sąd Rejonowy w ramach swoich uprawnień procesowych miał bowiem prawo ocenić, czy dowód taki przed przesłuchaniem stron jest w istocie niezbędny dla prawidłowego rozstrzygnięcia sporu. W odpowiedzi na pozew świadkowie ci nie zostali zgłoszeni, dla sprawności postępowania istotne jest również i to, że zgłaszanie kolejnych świadków tylko na tej podstawie, że poprzedni świadek zeznał na daną okoliczność może zostać uznane przez Sąd jako powoływanie dowodu jedynie dla zwłoki, mimo że okoliczności sporne zostały już wyjaśnione (art. 219 § 3 k.p.c.). Ponadto, mimo oddalenia wniosku dowodowego pełnomocnik pozwanego nie złożył zastrzeżenia do protokołu rozprawy w trybie art. 162 k.p.c., co powoduje utratę uprawnień do powoływania się na to uchybienie Sądu w dalszym toku postępowania.

W zakresie zarzutu odmówienia w znacznej części przymiotu wiarygodności zeznaniom Dyrektor Zespołu A. W., Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że ocena tych zeznań mieściła się w sferze swobodnej oceny dowodów zgodnie z art. 233 k.p.c., Sąd Rejonowy wskazał przy tym przyczyny jakie skłoniły go do takiej właśnie oceny tego dowodu, Sąd odwoławczy zważył ponadto, że zgodnie z przepisem art. 20. ust. 1 pkt 2 Ustawy - Karta Nauczyciela Dyrektor szkoły w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć rozwiązuje z nim stosunek pracy lub, na wniosek nauczyciela, przenosi go w stan nieczynny. Jak wynika zaś z pisma z dnia 22 maja 2015 r. kierowanego do powódki dyrektor pozwanej naruszyła obowiązek ustanowiony w art. 30 § 4 k.p. zobowiązujący wskazania konkretnej przyczyny wypowiedzenia. Zdaniem Sądu Okręgowego obowiązku tego nie wyczerpuje przytoczenie zwrotów ustawowych czy też ograniczenie się do przytoczenia trybu, podstawy prawnej i zacytowania przepisu prawa. Dlatego wskazanie przez stronę pozwaną jak o przyczyny uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy z powódką zwrotu ustawowego zawartego w art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela nie stanowiło dostatecznie sprecyzowanej przyczyny wypowiedzenia i naruszało przepis art. 30 § 4 k.p.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pozwany. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 4 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie „Czy zmniejszenie liczby oddziałów w gimnazjum, które jest częścią Zespołu Szkół i w której pracują nauczyciele ze szkoły podstawowej, zmniejszenie liczby godzin stanowiących pensum nauczycieli skutkuje uznaniem, iż nie jest to zmiana organizacyjna o której stanowi art. 20 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2014 r., poz. 191 z późn. zm.) a w konsekwencji nie może być ona podstawą skutecznego, zgodnego z prawem wypowiedzenia stosunku pracy nauczycielowi, który pracuje wyłącznie w jednej z tych placówek?”.

Ponadto wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza wskazane w petitum niniejszego pisma przepisy prawa materialnego. Nadto, zaskarżone orzeczenie narusza również przepisy postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o:

1. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych;

2. W sytuacji, gdyby Sąd Najwyższy przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania, o:

- oddalenie skargi kasacyjnej w całości jako bezzasadnej;
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do

merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 czy też 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek

ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Skarżący nie uzasadnił należycie istnienia przywołanego przez siebie zagadnienia prawnego oraz tego, że jest to zagadnienie istotne w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. W pierwszej kolejności należy wskazać, że powołane przez skarżącego zagadnienie zmierza w istocie do uzyskania merytorycznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ze strony Sądu Najwyższego, bowiem właśnie ocena tego, czy zmiany organizacyjne u pozwanego pracodawcy (które w sposób niewątpliwy miały miejsce) były uzasadnioną przyczyną rozwiązania stosunku pracy powódki była istotą rozpoznawanej sprawy. Niezależnie jednak od powyższego, rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia jest oczywiste i nie wymaga dokonania pogłębionej wykładni prawa. Nie ulega bowiem wątpliwości (i nie było to kwestionowane przez Sąd Okręgowy), że zmiany organizacyjne dokonywane w Zespole Szkół, nawet jeżeli nie dotyczą one akurat tej szkoły, w której pracę wykonuje dany pracownik, mogą być podstawą dokonania wypowiedzenia umowy o pracę, o ile w wyniku tych zmian dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć jest niemożliwe. Albowiem pamiętać należy, że zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela dyrektor szkoły może rozwiązać stosunek pracy z nauczycielem jedynie w razie częściowej

likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć. Zatem nie każda zmiana organizacyjna powodująca zmniejszenie liczby oddziałów uzasadnia rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem, a jedynie taka, która czyni dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć niemożliwym.

I właśnie ocena tego, że zmiany organizacyjne mające miejsce u pozwanego nie uniemożliwiały zatrudniania powódki w pełnym wymiarze zajęć, bowiem pracodawca miał możliwość zapewnienia powódce zatrudnienia w pełnym wymiarze zajęć, co wymagało jedynie ograniczenia innym pracownikom godzin ponadwymiarowych, które pracownicy ci wypracowywali prowadząc zajęcia, do których prowadzenia miała również powódka, stanowiła podstawę rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Natomiast, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W skardze kasacyjnej nie wykazano, aby była ona rzeczywiście oczywiście uzasadniona. Skarżący w ogóle nie sformułował uzasadnienia tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ograniczając się w tym zakresie do odesłania do uzasadnienia zarzutu kasacyjnego. Należy zatem przypomnieć, że wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2016 r., V CSK 590/15, LEX nr 2042674 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130 i przywołane w nim orzecznictwo).

Skarżący w ogóle nie uzasadnił powoływanej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ograniczając się jedynie do odesłania do zarzutów samej skargi kasacyjnej, a zatem Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę na etapie przedsądu w ogóle nie mógł ocenić jej zasadności i konieczności przyjęcia jej do

rozpoznania. Należało zatem uznać, że skarga kasacyjna w tym zakresie podlegała odmowie jej przyjęcia do rozpoznania.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w punkcie drugim ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

kc